

Rakovszky Zsuzsa

ROMKOCSMA

Az ablakon túl papírtrombiták
vonítása, petárdák durrogása.
Az este elnyeli a délutánt,
az utolsó busz indul a garázsba.
Míg hangzavartól tébolyult kutyák
őrjöngenek, konyakot tölt magának,
töpreng: töltse ezt is, mint annyi más
estét, átlépését egy önkényes határnak

otthon, a gép előtt ? Kivárja ébren,
amíg levedli ó bőrét az év,
s a monitor jobb alsó szögletében
az évszám átcseréli utolsó számjegyét?
Vagy menjen inkább most aludni ? Mégsem,
bár a konyak lassan fejébe száll,
úgy dönt, elmegy hazulról – lenn a téren
úgy rémlik, lesz valami utcabál.

Tömegközlekedés nincs már: indul gyalog.
A kondenzcsíkokkal fölszántott égen
légszennyezéstől sápadt csillagok
rezegnek a két felhő közti résben.
Olyik egyhelyben áll, másik mozog,
más földrészek felé. Akik lenéznek éppen,
látják: lenn fény-medúzák – városok –
úsznak helyben a tengermély sötétben.

Az emberár alá-fel hömpölyög,
itt megcsomósodik, ott szétterül.
Pár eldobott petárda füstölög,
káprázó fényudvarral vesz körül
minden lámpát és reflektort a köd.
Aztán sötét mellékutcákba tér be,
megint s megint, minden sarok mögött
egy másik, létezőbb létet remélve.

Egy ház, egy kapualj: álomszerű
felismerés: én itt valaha éltem!
Egy tér: szökőkút, csapzott téli fű,
a szél üres hintát, nyikorgat a sötétben.
A sejtelem: lehet, hogy nincs is ébren?
a rémület, hogy nem talál haza,
most, hogy a nappali város terében
másik várost növeszt az éjszaka?

Egy kapualjból fény vág a sötétbe,
kilép a ködbe két árnyék-alak.
Néhány kopott lépcső vezet a mélybe,
lenn harsogó zene, hámló falak.
Sok furcsa tárgy itt lenn, kitörve léte
korlátaiból bármivé lehet:
fürdőkád volt, vagy egy Trabant ülése,
most ők alkotják asztal- s székedet.

S mintha egy megbomlott, száz éves elme
vetítené a térbe emlékfoslányait,
itt nem függ össze semmi semmivel se,
áttörve okság és idő korlátaikat
minden egyszerre van: a semmiben lebegve
kályhaezüst bicikliváz vakít,
plakáton víz sodorta unikumos üvegre
nyájas, lenyalt hajú sátánfő kancsalít.

Két postaláda, gömbölyű üvegben
kerengő műanyag aranyhal. A
polcon gipsz Szókratész, féllábú Batman,
fenyőfacsúcs felhőn könyöklő angyala.
Léggömböktől tarkáll a mennyezet fenn,
színes izzókat tükröz plüss pingvinek szeme.
Kiegészik magával két felesben,
s már indul is a lépcsőn felfele.

Míg lenn járt, érzi az utcára lépve,
idefönn megváltozott valami.
Eddig vajon hogy is nem vette észre:
a csupasz ágak körvonalai,
a fű, a hinta, a sötét, a csend és
a nedves úttest: egy nyelv szavai?
Mintha valami sürgető jelentés
készülne önmagát kimondani...

Itt-ott az indigó sötétbe ékelt
borostyán ablakok felizzanak.
Az ólom éjszakán egy másik élet
üt át ragyogva, „mélyebb, mint a nap
sejtette”. Keskeny átjárón halad,
aztán, a szűk boltív alól kilépve
a sápadtan sugárzó ég alatt
mámorba ejti önnön létezése.

Minden valóság: a sötét falak,
a hízott holdként izzó óraszámplap
a zöld holdfényben hámló vakolat
szeszélyes leprafoltjain az árnyak –
Valami égi fény (vagy talán csak a konyak)
föltárja mindezek mély összefüggéseit,
melyeket az italtól, léttől mámoros agy
megragad, aztán újból elveszít.

Valóság! Elveszített édenünk!
Ha itt rejtőzködöl, ilyen közel,
miért kell újra elveszítenünk?
Utunk miféle angyal állja el?
Miért, hogy árnyak közt járunk-kelek,
magunk is árnyak, mért szivárog el
kézen-közön – ha van, miért nincs életünk?
Korsónk miért színültig semmivel?

© Vörös Anna